

18.1. текст

Од значаја је, за данашње појмове, кроз векове одсутна свест о значају старине (која није увек морала бити мање вредности) и континуитета кад су у питању добра материјалне вредности (сем у ретким приликама) – тако је и у Византији и у Србији. Та појава је утолико више чудна што се збива у поднебљу Цркве где се веома цени реч предака чувена и чувана као „реч отаца“. Ученост потоњих аутора више се ценила по томе колико они познају а потом и примењују „реч отаца“ него што би сами независно од тога могли и имали шта да кажу...

М је много урадио, то се не може оспорити. Данас је ипак могуће поставити питање и изразити уверење у време рушења старог и од Саве обновљеног и оживљеног Хиландара вероватно је да су постојали људи свесни значаја чињенице да је то здање било Савино дело, у своје време добијено од византијског цара трудом оца и сина (или обрнуто?) и да је његовим рушењем нестао и „део“ и Саве и Немање. И ту је могло као и у осталим овим поводом побројаним местима да се задржи стара затечена грађевина. Ако је стварно постојала потреба градње новог храма услед потреба проширеног манастира и увећаног броја монашког братства – попут Краљеве цркве у Студеници, ново здање се могло створити (негде) поред већ постојећег, поготову у овом случају кад је она, као што је већ речено, везано за живот и рад Саве и Симеона.

Могући и вероватни глас и уверење таквих људи при раду неуморног краља у том погледу очито је да нису уважавани.

Наводни став може се применити на низ других случајева – бар у оквиру оног што је познато.

Постоји покушај „реконструкције“ урађене од стране стручњака у погледу изгледа старе ПЗ катедрале на чијем месту ће М после рушења подићи нову. Поменути стручњак нема много повољних речи за стару грађевину. То би по њему била масивна, нефункционална зграда која је отежавала живот самој себи. Далеко је то од „узлета“ (бар како се доживљава крај векова о чему сведочи и народна песма). Тада настале М Град... Г ипак није настала на месту ПЗ катедрале већ настаје Љ о којој се ипак далеко ређе говори него о Г. а о некој „магији“, која се у вези са Г редовно истиче уз исто тако редовни исказ како је немогуће изнаћи чудесну привлачност Г, код Љ нема ни говора.

Ненадокнадива је штета што се о, од М храмова подигнутих у СК (катедра, ман. Св. Ђорђа...) пошто нису сачувани па се не зна ни где су били. Ту је „пропаст“ двострука – не зна се ништа о од М затеченим и срушеним, а потом и од њега саграђеним храмовима на њиховим местима.

Г А/2 (окрени)

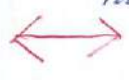
1/2 Гокреници

пов
Роконет
ГХИ

Познати су се пројекти ПЗ катедрале о којима се овде каже и
којима се доживљава крај векова о чему сведочи и народна песма.
иначе није настала на месту ПЗ катедрале већ настаје Љ о којој се ипак далеко ређе говори
некој „магији“

Познати
Поменути стручњак
Град... Г
ГРАЂЕВИНА
301

Г) Мало пажње у овом поглављу којима у којима се недовољно обрађује
Вид се дело Зад. Милутина не обрађује. Слично им недовољно обрађује су Београд
о обнови ротишног објекта Милутина у односу на храм. о савремености објекта и његовој
потреби итд... То значи да потреба објекта значи трагање "Б"

Зад. рад – и то је већ речено – не састоји се само у подизању (и понегде сачуваних храмова) већ и у градњи осталих пратећих објеката црквеног комплекса везаних за сваки манастир, а потом и у обнови целокупног црквеног инвентара. У изворима значај те појаве није много истакнут као што ни модернија литература нема настојања и снаге да се та мањкавост отклони...

Повољна је околност да је сачувано и прилично познато (пошто услед вековних оштећења потпуно знање није могуће) више споменика Милутиновог времена. Стручњаци би могли да одговоре да ли би и колико би било могуће да се без познатих сазнања писаних извора и вести само на основу визуелних сазнања и стилских одлика градње и фреско осликавања неки храм веже за Милутиново време и стави у групу од споменика из тог времена, односно, да ли се само на основу виђења могу повезати Љ, Г, СН, Х...? Сваки храм има своје особености и у градитељском и у сликарском погледу. Не постоје нигде два потпуно иста храма, иако су правила градње скоро иста свуда. Тако је могуће само делимично „копирање“, али потпуних копија типа „клонирања“ нема.

Слично је и са осликаним фрескама где се обавезно ради о великим/малим разликама (како ко на ту појаву гледа). Постоје начелно правила о распореду осликаних представа, али од конкретних прилика зависи шта је од тога у датим околностима примењиво. Затим, слике по храмовима су увек посебне. Ту нема примера типа „стрипа“ где су приказани ликови увек потпуно исти.

Тако велики градитељски замах у области црквене градње већ давно запажен, истицан и на одговарајући пажње вредан начин обрађивања не односи се на седишта црквене управе – јако оштећено првобитно седиште архиепископије Жичу, а потогову на актуелно седиште у Пећи. Ту ће суштински много допринети рад архиепископа Никодима и Данила који су дали свој печат неуобичајен траг формирању комплекса у Пећи. Нема начина да се утврди ^{и о овим} толика Милутинова „опрезност“ и обазривост кад су ова места у питању... (ГЗОЗ)

И овом приликом треба подсетити – говорити одговорно о зборнику типа ЖКС било би тешко изводиво и у условима да на располагању проучаваоца има далеко више вести него што их има у овом случају. Отуда није чудо што се ставови аутора у великој мери разликују. Неслагања има и код целовитих дела и писаца какав су Доментијан и Теодосије, где су прилике јасније, сразмерно једноставније и уз то на располагању има више конкретних података. Овде има више аутора – не зна се колико, нити се може поуздано утврдити шта од кога потиче... (по теорији могао би сверједан, а мисли се да ради 5-6 лица...)

Аутор

Б) Мало је се говорило о мало епиграфских вестима о
трудности везања се на то да је у овом поглављу тешко повезати изворе и о
и о сликарским дозаконичностима "Милутиновом" познати итд...
за време на то да је у овом поглављу али су познате о овим
Београд Милутина...

Спасу Христу; но потруди се са мном о саздању и утврђењу такве цркве. И говорим ти пред икономом неисказаног Судије и свакога створења Христа на слушање свој вистеги, рекавши овако: Ево Бог бити други ктитор са мном овом месту, које ћемо почети знати, и теби да Бог тако уписујем и сина мога такође, у део ове свете цркве... Знам господине мој и оче како си се бринуо родитељу мојему за уздизање такве Његове прве која се види у ИМП светог првовременика Стефана, такође се жељно побрини и за мене, јер имамо заједнички и у животу и после смрти наше."

Изнанађује колико се у одговарајућој литератури мало говори о значају 1312. године. Домаћи аутори углавном говоре о томе како је на позив краља Милутина Данило дошао у Банску да би преузео брину о "ризници" док је Милутин у сукобу са Драгутином. Остаје потпуно занемарено шта се те године дешава у Цариграду и на Атосу. До 1312. Света Гора је била под управом византијског цара (о томе се мало и говори и зна), а тек од ове године своју управу над Светом Гором цар предаје Цариградском патријарху. Нека даља проучавања могу да покажу како је тим поводом и хитандарски игуман Никодим олазио у Цариград. О том свом боравању у престоници Никодим говори у прологу свог примерка Јерусалимског типика и све своди на ретулисање односа Драгутина и Милутина. О значају тог датума за саму Свету Гору Никодим не говори. То још више усложњава односе његовог чувеног записа из 1319. где се не може примити као истинито тамо речено о приману и држању Јерусалимског типика.

Катедрале – главни посао око седишта новооснованих епархија и збривавања боравања њихових епископа обављен је 1220. споразумним радом владара првог краља Стефана и његовог брата, првог архиепископа Саве. Неке од катедрала су затечене: Рас, Призрен, Липљан, Дабар... У осталим случајевима затечени манастири (Топлица, Будимљев, Ариље...) претворени су у катедралне храмове. Могућности државне и црквене управе уз блиску међусобну сарадњу то омогућавају. Дешава се и супротно што дозвољено јасно сведочи и воља краља Милутина везана управо за ово време да се катедрални храм претвори у манастир и настави да живи као краљевска задужбина.

"Сужвавање" представа о ранијем животу. Деценијама се понављају извесна иста имена познатих личности тако да се представа о тим областима и времену своди само на помен неколико имена. Занемарује се постојање остале масе људи која би се могла изразити и милионима, током векова и поред тешких услова за опстанак човека услед велике смртности и услед бројних разлога који односе животе људи.

Помен 1375. године и догађаја у вези са њом је сложен и скоро неразмрсииво питање. Колико је време око 1200. по својим остварењима значајно (оснивање Хиландара, Студенице, Српске архиепископије, крунисање првог краља), толико је период око 1375.

Б) Уместо де оца Милутина и краља Драгутина, боломље "део манастира" који је на крају постао то као су остваривање политичке воље Драгутина и Милутина. Катедрале такође су остваривање политичке воље Драгутина и Милутина. Катедрале такође су остваривање политичке воље Драгутина и Милутина. Катедрале такође су остваривање политичке воље Драгутина и Милутина.

3/1/24

3/1/24

3/1/24

3/1/24

3/1/24

3/1/24

3/1/24

3/1/24

Процесс же является комплексным процессом, который охватывает
 как бы все то, что связано с жизнью человека и общества в целом
 и в частности с процессом формирования личности и культуры.
 То же самое можно сказать и о процессе формирования личности и культуры
 в целом. С одной стороны, процесс формирования личности и культуры
 является процессом, который охватывает все то, что связано с жизнью
 человека и общества в целом, и в частности с процессом формирования
 личности и культуры. С другой стороны, процесс формирования личности
 и культуры является процессом, который охватывает все то, что связано
 с жизнью человека и общества в целом, и в частности с процессом
 формирования личности и культуры.

и о том же процессе формирования личности и культуры. Процесс же является комплексным процессом, который охватывает
 как бы все то, что связано с жизнью человека и общества в целом
 и в частности с процессом формирования личности и культуры.
 То же самое можно сказать и о процессе формирования личности и культуры
 в целом. С одной стороны, процесс формирования личности и культуры
 является процессом, который охватывает все то, что связано с жизнью
 человека и общества в целом, и в частности с процессом формирования
 личности и культуры. С другой стороны, процесс формирования личности
 и культуры является процессом, который охватывает все то, что связано
 с жизнью человека и общества в целом, и в частности с процессом
 формирования личности и культуры.

Колупин
 - 1991
 А. Колупин
 - 211-216